

ผู้โดยสารก้าวขึ้นมา... ปลายทางอยู่ข้างหน้า...
เราจะพาคุณไปตาย!

สื่อบันเทิง

รถส่งตาย

TAXI

ดาวน์โหลด

ก้าวไกล

“...กราบตรงเท้าพ่อ ผู้ที่ให้กำเนิด

พ่อผู้แสนประเสริฐ ผู้ชายที่ดีแสนดีผู้มีแต่ให้
ให้มาทั้งชีวิต ถึงลูกจะเลวจะดี ผิดพลั้งยังให้อภัย...”

คนขับแท็กซี่หนุ่มฮัมเพลง ‘อยากกอดพ่อ’ ตามเสียงของนักร้องหนุ่ม ‘ธันวา ราศีธนู’ เพลงนี้กลายเป็นเพลงโปรดในดวงใจของเขา หลังจากที่ตนเองกำลังจะได้เป็นพ่อคนในไม่กี่เดือนข้างหน้า หนุ่มคนขับแท็กซี่คนนี้มีชื่อว่า ‘ธงชัย’

ธงชัยเป็นชายหนุ่มวัยสามสิบสองปี เติบโตมาในครอบครัวที่ยากจน พ่อและแม่ทำนาอยู่ต่างจังหวัด ใน

สมัยเป็นวัยรุ่นนั้นธงชัยเอาแต่กินเหล้าเมายา เที่ยวเตร่ ไม่ตั้งใจเรียนหนังสือ สุดท้ายจึงเรียนไม่จบ เมื่อเป็นเช่นนั้นเขาจึงออกเดินทางพร้อมกับเพื่อนๆ ในหมู่บ้าน มาหางานทำในกรุงเทพฯ

ในช่วงสี่ห้าปีแรก ธงชัยทำงานเป็นกรรมกร แบกหามตามสถานที่ก่อสร้างหลายแห่ง แต่เนื่องจากทำงานแล้วไม่มีเงินเก็บ เพราะคนงานมักจะชักชวนกัน ดื่มเหล้าหลังเลิกงานเสมอ เขาจึงตัดสินใจไปเป็นยาม แต่ทำงานในชุดฟอร์มเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย อยู่ได้ไม่นาน ก็ต้องลาออกจากงานเมื่อบังเอิญไปเจอเรื่อง ผิดๆ ในอาคารสำนักงานที่ตนเองทำงานอยู่

จนกระทั่งเมื่อสองปีก่อน ธงชัยได้เข้าไปสมัคร ทำงานเป็นพนักงานเสิร์ฟอยู่ในสถานบันเทิงแห่งหนึ่ง ซึ่งในขณะนั้นทางร้านกำลังขาดแคลนพนักงานพอดีจึง ทำให้เจ้าของร้านรับเข้าทำงาน แม้ว่าเขาจะอายุมากกว่า เกณฑ์ที่ทางร้านตั้งเอาไว้ก็ตาม ที่ทำงานแห่งนี้ชายหนุ่ม ได้พบเจอกับคนหลายรูปแบบ ทั้งหนุ่มเสเพล สาวไฮโซ นักเที่ยวหนักดื่มที่มาหาความสุขให้กับชีวิตหลังเลิกงาน หรือแม้แต่คนนอกหักที่มักจะมาเที่ยวผ่อนคลายความ เจ็บปวดของหัวใจ เมื่อได้พบเจอคนหลากหลายรูปแบบ เขาก็เริ่มเข้าใจชีวิตดีขึ้น ธงชัยจึงพยายามเปลี่ยนแปลง ตัวเอง ไม่ทำตัวเสเพลเหมือนก่อนอีก

ในที่สุดเขาก็ได้พบรักกับหญิงสาวที่ทำงานด้วยกัน ทั้งคู่ตกลงใจเป็นแฟนกัน ธงชัยและแฟนย้ายมาอยู่ห้องเช่าเดียวกัน คบหากันฉันสามีภรรยาโดยที่ยังไม่ได้แต่งงาน จนเมื่อกลางปีก่อนแฟนของเขาก็ตั้งครรภ์ ธงชัยดีใจมากที่จะมีลูก แต่ทั้งคู่รู้ว่าลำพังรายได้จากการเป็นเด็กเสิร์ฟนั้นไม่เพียงพอ ชายหนุ่มจึงตัดสินใจออกมาขับแท็กซี่เพื่อเพิ่มรายได้ให้กับครอบครัวอีกทางหนึ่ง

เสียงเพลง ‘อยากกอดพ่อ’ ทำให้เขาคิดถึงพ่อและแม่ที่อยู่ต่างจังหวัด ธงชัยยังไม่เคยพาแฟนสาวไปหาพ่อกับแม่เลย ครั้งสุดท้ายที่กลับบ้านนั้นผ่านมาสี่ปีแล้ว ตอนนั้นเป็นช่วงเวลาที่เขายังทำงานก่อสร้าง ไม่มีเงินเก็บแม้แต่สตางค์เดียว เมื่อกลับไปถึงบ้านก็ต้องขอเงินพ่อแม่ใช้เหมือนเดิม กระทั่งเงินค่ารถกลับมาทำงานยังไม่มี เขารู้สึกว่าตัวเองเป็นคนไร้ค่า อย่าว่าแต่ทำงานเก็บเงินเลี้ยงดูพ่อแม่เลย แม้แต่ตนเองยังไม่มีปัญญาจะหาอาหารดีๆ กินสักมื้อ

ธงชัยหวนนึกถึงวันเวลาเก่าๆ จนต้องถอนหายใจออกมาเบาๆ

แต่วันนี้เขาไม่ใช่ธงชัยคนเก่าอีกต่อไป ชายหนุ่มทำงานหาเงินจนกระทั่งพอมีเงินเก็บบ้าง แม้ว่าจะไม่มากมาย แต่ก็พอเลี้ยงดูครอบครัวของตัวเองได้ ไม่

อดอยากเหมือนแต่ก่อน สิ่งเดียวที่ยังติดค้างอยู่ในความรู้สึกคือเขายังไม่ได้พาแฟนสาวซึ่งกำลังตั้งครรภ์ไปแนะนำให้พ่อกับแม่ได้รู้จัก แฟนสาวของเขาชื่อว่า ‘ฝน’ พ่อและแม่ของฝนนั้นเสียชีวิตไปตั้งแต่ยังเล็กๆ เธอได้รับการเลี้ยงดูจากป้า แต่ไม่นานนักป้าของฝนก็มาตายจากไปอีกคน เธอจึงต้องไปอยู่ในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าแห่งหนึ่ง และใช้ชีวิตจนเติบโตมาด้วยตัวเอง กระทั่งฝนได้มาพบกับธงชัย ทั้งสองจึงตกลงใจกันเริ่มต้นสร้างครอบครัว

เสียงโทรศัพท์มือถือที่วางไว้ข้างเบรกมือดังขึ้น ธงชัยยิ้มมุมปากพร้อมกับเอื้อมมือไปหยิบโทรศัพท์ เขานำรถเข้าจอดข้างทางก่อนที่จะกดรับสาย

“สวัสดีจ้ะที่รัก นี่ก็เที่ยงคืนแล้ว โทรหาพี่สุดหล่อ มีอะไรหรือเปล่าจ๊ะ ?”

“ไม่มีอะไรหรือพี่ แค่คิดถึง แหม...อยากอ้วกไหมล่ะ”

“อ่าๆ เอาจริงๆ ลีจ๊ะ มีอะไร ?”

“พี่เป็นยังไงบ้าง รู้สึกไม่สบายใจหรือเปล่า ?”

“ไม่เป็นไรหรอก ไม่ต้องเป็นห่วง พี่สบายมาก”

“คืนนี้เป็นรถคันใหม่ที่พี่เพิ่งจะได้ขับไม่ใช่หรือจ๊ะ ยังไงก็ระวังด้วยนะ เพื่อว่าจะยังไม่ชินกับรถ”
แฟนสาวเอ่ยเตือน

“ไม่เป็นไรหรอก รถคันไหนๆ ก็เหมือนกัน
นั่นแหละฝน นี่ถ้าคันเก่าไม่เกิดเสียขึ้นมากะทันหัน พี่ก็
คงไม่ร้องขอคุณเจนภพเจ้าของอยู่เพื่อขอเปลี่ยนรถหรอก”
ธงชัยพยายามอธิบายสาเหตุที่จำเป็นต้องเปลี่ยนรถ
ฝนยังรู้สึกไม่สบายใจ จึงบอกเรื่องที่ตนเอง
กังวลใจออกมา

“แต่หลวงพ่อกันเตือนเอาไว้แหละคะ ฝนว่า...”

“ไม่เป็นไรจริงๆ ฝน พวกเราไปทำบุญกันแล้ว
นี่นา ไม่มีอะไรหรอก” ธงชัยใช้น้ำเสียงที่หนักแน่นยืนยัน
คำพูดของตนเอง

“ยังงี้พี่ก็ต้องระวังตัวด้วยนะคะ ถ้ารู้สึกไม่
สบายใจก็กลับบ้านนะ จักรพรรดิอยู่” น้ำเสียงของแพนสาว
แสดงความเป็นห่วงเป็นใย

“ไม่ต้องรอพี่หรอกฝน นอนไปก่อนเถอะ ต่อให้
ฝนไม่ห่วงตัวเอง ก็ขอให้ห่วงลูกในท้องเถอะนะ”

“คะ ถ้าอย่างนั้นก็ดูแลตัวเองด้วยนะคะ”

“ฝันดีจ๊ะ”

ธงชัยวางโทรศัพท์มือถืออีกกลับที่เดิมพร้อมกับ
ถอนหายใจออกมา นี่เป็นเรื่องที่เขาไม่อยากจะคิดถึงมาก
ที่สุด สาเหตุเกิดจากเมื่อวันก่อน ฝนเจอหมอดูคนหนึ่ง
ที่อยู่ในสวนสาธารณะมาทักว่าครอบครัวของเขา กำลังจะ
เจอเรื่องไม่ดี อาจทำให้บาดเจ็บสาหัสได้ วันต่อมาธงชัย

และฝนจึงพากันไปหาพระอาจารย์ที่นับถือเพื่อปรึกษา

หนึ่งวันก่อน ณ วัดเนติธรรมวาราม

ธงชัยและฝนถวายชุดสังฆทานให้กับหลวงพ่อก่อน แล้วจึงขอคำปรึกษาเกี่ยวกับดวงชะตาที่หมอดูทำนาย หลวงพ่อนั่งหลับตาฟังเรื่องราวที่ฝนเล่าให้ฟัง เมื่อฟังจบท่านก็นิ่งไป ไม่นานนักก็ลืมตาขึ้นมามองทั้งคู่ด้วยดวงตาที่มีแต่ความเมตตา

“โยมเชื่อเรื่องบุญเก่ากรรมสร้างใหม่ละ?”

ธงชัยและฝนหันมองหน้ากันพลางคิดว่า เหตุใดหลวงพ่อก็จะเอ่ยเรื่องบุญกรรมขึ้นมา ก่อนที่ธงชัยจะพนมมือแล้วกล่าวตอบตามความรู้สึก

“ก็เชื่ออยู่นะครับหลวงพ่อ เพียงแต่...”

“ถ้าคำพูดของโยมมีคำว่า ‘เพียงแต่’ ต่อท้าย แสดงว่าโยมไม่เชื่อเรื่องเวรกรรมสินะ” หลวงพ่อยิ้มจางๆ

“ก็ไม่ถึงขนาดกับไม่เชื่อหรอกครับหลวงพ่อ แต่ที่ผ่านมา คนชั่วส่วนใหญ่มักได้ดี นักการเมืองเลวๆ ที่โกงบ้านกินเมืองก็ไม่เห็นจะต้องรับกรรมอะไร ไอ้พวกที่ต้องรับกรรมกลับเป็นชาวบ้านตาต้อๆ อย่างพวกผมนี่แหละครับ ส่วนคนที่ทำดี กว่าจะได้ดีก็เลือดตาแทบกระเด็น ผมจึงเห็นว่าเรื่องบาปบุญคุณโทษมันช่างไม่สมเหตุสมผลเอาเสียเลยครับหลวงพ่อ”

หลวงพ่อยิ้มอ่อนโยน รอยยิ้มของท่านแสดงให้เห็นจิตใจที่เปิดกว้างและพร้อมจะสั่งสอนพุทธศาสนิกชนที่ไม่เข้าใจในพระธรรม

“โยมธงชัย... ผลกรรมมีจริงนะ เพียงแต่จะช้าหรือเร็วเท่านั้น ตอนนี้อยู่มาสงสัยว่าทำไมคนชั่วไม่ได้รับกรรม นั่นก็เพราะว่าบุญเก่าเขายังมี คนเราใช้ว่าเกิดมาจะทำชั่วเป็นอย่างเดียวซะที่ไหน เมื่อเขามีกรรมชั่ว ก็ต้องมีกรรมดีเช่นเดียวกัน ดังนั้นการที่ตอนนี้อยู่มาไม่ได้รับกรรมชั่ว นั้นอาจเป็นเพราะเขายังมีกรรมดีคอยประคับประคองอยู่ก็เป็นได้ เข้าใจหรือยัง?”

ธงชัยผงกศีรษะตอบรับแล้วยกมือไหว้หลวงพ่อกครั้งหนึ่ง ฝนจึงถามไถ่เรื่องดวงชะตากับหลวงพ่อกครั้ง
“แล้วเรื่องดวงชะตาของพี่ธงชัยจะเป็นยังไงบ้างคะหลวงพ่อ?”

“ดวงชะตาเป็นเรื่องของบุญทำกรรมเก่า โยมธงชัยเป็นคนดีก็จริง แต่ยังมีกรรมเก่าอยู่บ้าง พอดีกับที่ช่วงนี้โยมกำลังดวงตก ที่ว่าดวงตกหมายถึง กรรมเก่าที่โยมทำมานั้นกำลังถึงเวลาต้องชดใช้ ทั้งนี้เป็นไปตามโชคชะตาของโยม ดังนั้นหลายวันนี้โยมอาจต้องเผชิญกับเรื่องร้ายๆ บ้าง” หลวงพ่อพูดยิ้มๆ ราวกับว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่คนเราจะต้องมีวันดวงตกบ้าง

“แล้วพอละจะมีทางแก้ไขไหมคะ เช่นถวาย

สังฆทานหรือว่าทำบุญอะไรประมาณนี้” ฝนเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเครียด

“แกไขอะไรตอนนี่ล่ะโยม นี่เป็นกรรมเก่า มันผ่านมานานแล้ว สังฆทานช่วยอะไรไม่ได้หรอก เมื่อถึงเวลาต้องใช้กรรม ต่อให้สร้างวัด ถวายพระประธาน ตอนนี้น้มนักช่วยอะไรไม่ได้”

“แล้วทำไมคนเราเวลาไม่สบายใจถึงต้องหันหน้าเข้าหาพระทำบุญด้วยล่ะคะ?”

“ก็แล้วมันทำให้โยมสบายใจขึ้นไหมล่ะ การทำบุญก็เพราะเราต้องการความสบายใจต่างหาก ส่วนเรื่องผลบุญมันเป็นผลพลอยได้ที่คงไม่ได้เห็นผลทันใจขนาดนั้น กว่าที่จะเห็นผลของการทำบุญทำความดีก็คงอีกนาน” หลวงพ่อยังคงกล่าวด้วยรอยยิ้ม

“แล้วผมจะต้องเตรียมตัวรับมือกับผลกระทบที่กำลังจะเกิดขึ้นยังงัยบ้างครับ?”

หลวงพ่อดีใจที่ฝนถามแล้วจึงเงยหน้าไป ฝนและธงชัยหันไปมองหน้ากันราวกับต้องการค้นหาคำตอบจากหลวงพ่อ ในที่สุดฝนก็ทนนไม่ไหว ต้องเอ่ยปากถามหลวงพ่่อีกครั้ง

“ทำไมหลวงพ่อดูถึงนิ่งไปล่ะคะ หรือว่าไม่มีหนทางทำอะไรรเลย”

“ก็ทำอย่างหลวงพ่อดีสิ แค่นี้ทุกอย่างก็จะดีขึ้นเอง”

หลวงพ่อบุญตบก็นั่งหลับตาต่อไป

ธงชัยขบคิดถึงคำพูดของหลวงพ่ ในที่สุด เขาก็เข้าใจสิ่งที่หลวงพ่ต้องการบอก

“หรือว่า...หลวงพ่กำลังต้องการบอกผมว่า ไม่ต้องทำอะไรทั้งสิ้น เพียงแค่รอเวลานั้นมาถึง”

หลวงพ่ลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง ดวงตาทอประกาย ปัญญา แววตาที่มองดูธงชัยทอแววขึ้นมา

“ถูกต้องแล้วโยม ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น เพียงแค่เรามีสติรับมือกับมัน เราก็จะผ่านเรื่องราวๆ ไปได้”

นั่นเป็นคำพูดประโยคสุดท้ายที่หลวงพ่แนะนำ หลังจากนั้นธงชัยก็ระมัดระวังตัวอยู่ตลอดเวลา

.....

ธงชัยเลี้ยวรถกลับไปยังถนนย่านสถานบันเทิง แถวรังสิตอีกครั้ง เขาตั้งใจว่าหากขับรถวนหาผู้โดยสารอีกครั้งชั่วโมงแล้วยังไม่มีใครโบกรถ ก็จะกลับบ้านไปพักผ่อนเสียที แต่ทันทีที่คิดอย่างนั้น เขาก็พบว่าที่ข้างทางมีหญิงสาวในชุดกระโปรงสีดำโบกรถอยู่ ชายหนุ่มยิ้มกริ่มเมื่อเห็นผู้โดยสาร เขานำรถไปจอดเทียบ พร้อมกับเลื่อนกระจกลง เมื่อเห็นสาวที่โบกรถถึงกับตาเป็นประกาย

ตั้งแต่ขับแท็กซี่มา...นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้รับ ผู้โดยสารที่สวยงามขนาดนี้